Сива-сивезна старовина…

Отоді ж таки, як жила-була на світі Атлантіда, гонів із сотню за Атлантідою, трішки вбік, праворуч, була друга казкова країна, що мала чудернацьку трохи назву Чукрен.

Звалась так та казкова країна через те, що її населення, люд, тобто, її Божий, завжди чухався.

Дитинча маленьке, як тільки починало було спинатися на ноги і коли його чи запитають про що-небудь, чи загадають що зробити, зразу воно лізе до потилиці й починає чухатись. І так ото чухається все своє життя, аж поки дуба вріже…

Через те й країна та звалася Чукрен…

Власне кажучи, перша її назва була не "Чукрен", а "Чухрен", але згодом "хи" перейшло в "ки", а правописна комісія той перехід "хи" на "ки" затвердила. Так назавжди й залишилася назва тої країни "Чукрен".

Жили там люди — чухраїнці. Усе було вони чухаються та співають. До співів були вони великі мастаки. Співають було цілими століттями.

Спочатку в них пісні були дуже короткі, мелодійні і з глибоким змістом, а потім, як уже було заведено "Всечухраїнський день музики", почали співати "Корита" :

Ой, корито, корито,

Повне води налито.

Там дівчонки руки мили,

А мальчики воду пили.

Не хочу я чаю пить,

Не хочу заваривать,

Не хочу тібе любить

З тобой разгаварювать.

Співали вони так, що сусіди їхні, атлантідяни оті самі, аж вікна було зачиняють:

— Співають чухраїнці! От народ! А коли ж вони вже за індустріалізацію візьмуться?

А ті співають, а ті співають…

Перестануть, почухаються та знову:

Ти скажи мнє пачему,

По какому случаю,

Одного тібє люблю,

А десяток мучаю.

Отак і жила та казкова країна "Чукрен".

І якось вийшло так, що мала вона святкувати якесь дуже велике ювілейне свято. Чи то десятиріччя якоїсь події, чи то ювілей якогось

громадського дуже важливого чинника одне слово, дуже велике мало відбутися свято. Вирішили святкувати.

От надіходить уже й свято, а чухраїнці чухаються собі помаленьку.

Сусіди з боку нагадують:

— Не прогавте, хлопці!

А чухраінці їм:

— Нічого! Встигнемо з козами на торг.

Та й дочухалися до того, що перед самісіньким святом тик-мик, а святкувати нема з чим. Не підготувалися як слід…

Що маєш робити?

Так вони що втнули? Хитрий народ був. Рік у їх мав 365 день, так вони взяли й ухвалили:

Через те, мовляв, що рік для нас дуже короткий, ухвалюємо, що з цього числа рік у нас має бути на тисячу днів.

Щоб не дуже, значить, поспішати.

Зраділи всі дуже…

А заслужена їхня артистка вийшла на сцену в народнім театрі й проспівала художньо:

Віють вітри,

Віють буйні,

Аж-аж-аж дерева гнуться.

На тім, поки що, і кінчився "народний здвиг" з цього приводу.

Отака була колись казкова країна Чукрен.